

# Tour China mei 1998



*Verslag door Joost Lijbaart van de tour door China van het Yuri Honing Trio. 28 April tot 5 Mei 1998.*

## Dinsdag 28 April



Shanghai, de parel, het Parijs, de hoer van Azië. Hoeveel namen er aan deze stad ook gegeven worden, geen een ervan dringt echt tot me door wanneer ik s'middags door sizu creek loop, een wijk die we volgens de van het internet afgehaalde informatie gezien moeten hebben. Eenmaal aangekomen bij "the river of death" kijken we wat verbaast om ons heen. De krottenwijk die hier midden tussen snelwegen en wolkenkrabbers is blijven staan doet me meer denken aan China dan ik eerder vandaag gezien heb. De geuren en geluiden zijn moeilijk te omschrijven. Taxi's, scooters en fietsen razen door de smalle straatjes. We lopen over een plaatselijke markt. Een man gooit garnalen en brood in een vat met kokende olie. De geur doet ons haastig doorlopen. Wanneer we die avond met mensen van het Nederlands consulaat dineren vertelt een

van hen me dat de Chinezen alles opeten wat wij weggoaien. Als het loopt, kruipt of zwemt en het is geen mens kun je het eten, is het idee. Na het eten staan we op een promenade en ruiken voor het eerst de zee. De gigantische skyline in de mistige schemer doet me even denken aan de ruimtestad in Star Wars. Prinses Lyea is gevangen en ik zal haar moeten bevrijden. Op mijn vliegende scooter dring ik de hoge toren binnen en neem haar mee, ver weg in hyperspace.

O, Shanghai wat ben je mooi. In een uithoek van onze wereld geschapen door gestrande zeelui, dieven en gelukszoekers. Toch de parel, het Parijs van China. Uiteindelijk belanden we in de Cotton Club, een jazzkroeg gestart door een vriendelijke Amerikaanse ex commando met een grote sympathie voor Django Reinhard. Tony en ik worden aangekondigd als een Nederlands drum and bass duo. Samen met de gitaar spelende eigenaar en een pianist die me vaag doet denken aan de hoofdacteur uit Grizzly Adams (hij blijkt de kanselier op het consulaat van Amerika te zijn) spelen we House of the Rising Sun, ver weg en toch heel dichtbij. Nog later maakt Tony kennis met de versierkunst van Chinese jongedames.

Vragend kijken ze, niet begrijpend wat er gebeurt (of is dat gespeeld?).

"Is this a party?"

"Eh, no, this is a session?" "Do you have a party?"

"I don't know. Do you sing song?"

. "No, do you sing?"

"What do you say?"

Waarschijnlijk is dit in een code die je niet uit reisgidsen kunt halen.

## Woensdag 29 April

Enigszins gelaten tuur ik door de dubbele beglazing van mijn hotelkamer in de nu donkere straten van

Shanghai. Het is 3 uur s' nachts. Ik probeer me te herinneren wat, en vooral ook hoeveel ik gedronken heb op de after party bij Frans Molenaar. Het hele hotel leek wel naar zijn suite te zijn gekomen om tafels met champagne en wijn via de room service te laten aanrukken.

Hoewel ik mij een dergelijke vraag al eerder heb gesteld vraag ik me opnieuw af hoe we er telkens weer in slagen in vreemde situaties terecht te komen. Wat begon als een achtergrondsnabbel op een receptie werd de begeleiding van een modeshow. Onder de stevige klanken van Björk's Isobel stappen de broodmagere modellen over het podium, onwennig zoekend naar de beat. Frans Molenaar gebaart heftig tussen de coulissen. Het gaat goed. Spelen we nu al een uur St. Thomas of lijkt dat maar zo? Juist als ik twijfel of er ooit een einde aan de parade met kleurige mantelpakken zal komen schrijden de modellen binnen in stemmig zwart. Na afloop heb ik even het gevoel wat ik wel eens had bij het spel van een balletvoorstelling. Iedereen is opgelucht en blij. We hebben het gedaan.

### **Donderdag 30 April**

Consuls en diplomaten. Na twee dagen begint het wel te vervelen. Toespraken en grappen, handen schudden en lachen. Ook modeontwerper Frans Molenaar lijkt zich wat verloren te voelen. Het bandje met het Nederlands volkslied en bijbehorende karaoke beelden doet het niet. De gasten doen zich te goed aan de door de uit Nederland overgevlogen koks bereide haring, kaas en bitterballen. Onze eerste CD die ik tijdens deze tour verkoop is aan de assistent manager van het hotel. Een flink uit de kluiten gewassen dame die zich voor deze gelegenheid heeft uitgedost in Volendammer klederdracht evenals een van de Chinese serveersters die vriendelijk glimlachend uren lang op te grote klompen door de zaal sjokte. Leve de koningin. Hiep, hiep hoera!

### **Vrijdag 1 Mei**



De eerste foto die ik van Beijing gezien heb was jaren geleden in een reisgids. In een grauwe waas van mist, regen en smog zag je het plein van de Hemelse vrede en het mausoleum van Mao. Het geheel kwam nogal deprimerend op me over, een beetje Russisch. Enorme gebouwen op enorme pleinen en straten. Nu ben ik werkelijk in Beijing.

Bij een grauwe flat staat een militair. Hier moet de woning zijn van onze gastheer, Robert van Kan, de ambassade medewerker voor culturele zaken. Een echte "local" die hier al jaren woont en werkt. Tijdens een eerdere tournee in het Midden Oosten ben ik me al bewust geraakt van het verschil tussen diplomaten en plaatselijke medewerkers. Ook hier merk ik de andere sfeer die ik niet bij de consuls in Shanghai heb gevonden.

Iemand die vergroeid is met de stad, de taal spreekt en de mensen kent. In zijn flat aan een brede drukke straat luisteren we naar Gary Thomas en praten over muziek en China. De auto's razen voorbij en het wordt donker. Ik droom langzaam weg in China. Hier wonen moet voelen als wonen op Jupiter, waar alles heel groot is en ver weg.

Na het eten gaan we naar een van de plaatselijke jazzcafés waar een beroemde rockster van China zal optreden. Mede door zijn teksten moeten alle concerten in Beijing ondergronds worden georganiseerd. Het is stampvol in de kleine kroeg.

Hashakashadongkong chakkashakkapongwong, rappen de zangers. De energie is erg hoog. Ik begin me meer en meer in China te voelen.

### **Zaterdag 2 Mei**

Onder de geruststellende stem van Roger Moore die ons op een cassette toespreekt loop ik door de verboden stad, samen met duizenden Chinezen. Het hete eten van gisteren begint me aardig parten te spelen. Het vreemde van Chinese toiletten is dat niemand de deur dichtdoet. Iedereen hurkt en doet zijn behoefte, gezellig met elkaar pratend. Waarom ook eigenlijk al die drukte?

De jazzclub, een mooi gebouw midden in een park. Op een pleintje dansen de Chinezen een beschaafde foxtrot terwijl een meegebrachte gettoblaster voor de muziek zorgt. Oude mannen laten hun vogels uit door de kooitjes in een boom te hangen. Tussen groepjes mediterende en tai chi bedrijvende ouderen loop ik wat rond. Afgezien van de afwezige wietgeuren zou je denken dat je in het Vondelpark was.

Het is stampvol wanneer we in de club aankomen. Het publiek, een mengeling van Chinezen en Nederlanders blikkt verwachtingsvol naar het podium. Het is grappig dat hier iedereen juist vooraan gaat zitten terwijl dat in Nederland vaak andersom is. Robert heeft duidelijk zijn best gedaan wat betreft de promotie. Daar ons optreden niet is goedgekeurd door het Ministerie van cultuur (voor een goedkeuring dient minimaal een jaar van te voren een aanvraag te worden ingediend met vermelding van het te spelen repertoire, een video en nog een heleboel andere dingen) is de promotie uitsluitend mond op mond geweest.

We spelen en ik voel me meteen goed. Ons eerste echte optreden in China in een plaats voor ons en publiek wat voor ons is gekomen. Kan het nog beter? Na de tweede toegift mengen we ons onder het publiek waar ik

meteen wordt voorgesteld aan de eerste (en vermoedelijk ook enige) Tibetaanse pop zanger. Chinese jongens stellen ons nieuwsgierig vragen over muziek maar kijken toch wat vreemd wanneer Tony over Tai Chi begint. Neemt hij ons nou in de maling of niet?

### **Zondag 3 Mei**

We keren terug naar een plaats vlakbij het plein van de Hemelse vrede waar Tony en ik gisteren werden aangesproken door twee vriendelijke Chinese jongedames die met ons op de foto wilden. Te midden van de lacherige omstanders gaan we op de kiek. Tientallen kleurige vliegers staan in de lucht, rode vlaggen wapperen en overal op het plein laten Chinezen zich fotograferen. Het grappige van zoveel bezoekers uit eigen land is dat je jezelf minder een toerist voelt.

Keep your soul, keep your feelings, keep your music, keep in touch. Zo luiden de ideeën van de eigenaar en zijn club waar we vanavond zullen spelen. Een harde P.A. en een 22" bassdrum geven de muziek een stevige rocksound. Ik voel me opnieuw erg goed. De eigenaar blijkt ons optreden op DAT te hebben opgenomen en heeft plannen om er een CD van uit te brengen. The Yuri Honing Trio live in Beijing. Wordt vervolgd.

### **Maandag 4 Mei**



De Chinese muur, meer dan 7000 kilometer lang en zichtbaar vanaf de maan. Het is vreemd om over iets te lopen wat zo groot is. Na ruim een uur klimmen houdt het gerestaureerde gedeelte op en lopen we over ruïnes en zand. Onmiddellijk snap ik de verleiding van velen om de muur helemaal af te willen lopen. Ik staar over het prachtige landschap en voel hier iets van de sfeer en geschiedenis die ik in China hoopte aan te treffen.

Later die dag wordt dat gevoel nog versterkt tijdens een bezoek aan de Temple of Heaven. Opnieuw ben ik verbaasd dat er in een heksenketel als Beijing plaatsen zijn waar zoveel rust heerst.

### **Dinsdag 5 Mei**

China telt 1,2 miljard inwoners maar waarom moeten die nu allemaal per se vandaag met het vliegtuig. De hal met incheck balies is voller dan een bankkantoor in Afrika, er is geen rij, alleen mensen en zweet. Even wordt ik angstig als ik zie hoe de stewardess mijn cymbals op de bagageband gooit maar met zoveel mensen om me heen is er niet veel tijd om na te denken. Na 2 uur zit ik in het vliegtuig en denk aan hoe ik China nu zie, nu ik er werkelijk geweest ben. Hoewel je in 8 dagen natuurlijk niet zoveel te weten komt over een land ben ik blij dat er in mijn beeld over China een hoop positieve dingen zijn bijgekomen.